

La política en l'assaig de Gerard Vergés

El passat dilluns 10 d'agost llegíem al *Diari de Tarragona* l'article "Gerard Vergés assagista, l'altre vessant per amplificar la seva dimensió literària", de Ramon Puig. Article complet i al qual se li nota el temps dedicat. Article escrit amb l'excusa dels cinquanta anys de l'*Avui*. Article que tothom qui treballa o segueix l'obra de l'escriptor tortosí estic segur que ha celebrat. A l'inici del cinquè paràgraf, s'hi afirma: "En l'obra de Vergés no s'hi troba política ni ideologia i concentra la militància en la defensa radical de la llengua catalana". Vergés, en la seva obra, tracta recurrentment tres àmbits políticament sensibles, especialment en països com el nostre: llengua, territori i història. Llegim diversos fragments de Vergés a l'*Avui*:

"Fa massa temps que es diu i es

repeteix que Catalunya acaba a l'Ebre. Vet aquí un tòpic absurd. Perquè, essent els tòpics una veritat reiterativa, en aquest cas ens trobem davant una falsedat massa reiterada. I una falsedat que ens perjudica. Si ja som un país petit, ¿per què posar l'Ebre com a frontera i deixar de banda dues comarques senceres —la Terra Alta i el Montsià— i gairebé la meitat del Baix Ebre i aproximadament un terç de la Ribera?" ("LEbre no és la frontera sud", 27/4/1997).

"I qui se'n beneficiarà, del PHN? Doncs el mastodòntic sector turístic costaner del País Valencià i els grans regants de l'agroindústria, però —sobretot— les constructors i les elèctriques. I dir elèctriques a la costa mediterrània és dir Iberdrola". "Per alguna raó —puntualitza Estevan— el padrí del trans-

vasament de l'Ebre va ser Benigno Blanco, delegat d'Iberdrola, en el primer govern d'Aznar". [...] "Finalment, i mai no acabariem, hi ha un no menys important beneficiari: el PP i els vots que en treurà". ("Allò que cal saber del PHN", 9/11/2003)

"I és que, segons com es miri, tot això del seny, de la ponderació, de la mesura, de la prudència i del recte judici, pot arribar a ser un disbarat. Noranta-nou de cada cent vegades, els forasters lloen el nostre seny per tal de tenir-nos quietos i emmanillats". [...] "Els catalans, tot cultivant la nostra imatge de gent de seny i de pau, sovint ens veiem sotmesos a una pau no desitjada. Penso que el seny és bona cosa. Però penso també que un excés de seny és, per al nostre poble, una trampa que caldria evitar". ("Sobre

el seny", 29/2/1988)

"El franquisme foragità la llengua catalana de les institucions, dels carrers, dels diaris, dels llibres, de l'ensenyament, de la litúrgia, de tota activitat pública i privada. Fou un genocidi cultural tan profund, i més barroer encara, que el que havia dut a terme aquell rei enconyat 'Isabel de Farnesio i que es deia Felip'. ("En espanyol, si us plau", 17/2/1994)

"Jo recordo ara l'11 de setembre del 1977, diumenge. Jo recordo, a Barcelona, milers i milers de banderes flamejant al vent. Algú va escriure que, després de l'alliberament de París, Europa no havia vist mai una manifestació com aquella. [...] Deia el pintor Joan Pere Viladecans, en una entrevista: 'Estrelles? Que siguin on sempre han estat. Que fugin el més aviat



Quim Melchor
director de la revista 'Solstici'

possible de les banderes.' Discrepo. [...] Penso que Catalunya, més que mai, avui necessita banderes estelades". ("Banderes estelades", 22/5/1987)

Revisats aquests i altres fragments, potser la frase destacada de l'article del 10 d'agost es podria reformular de la següent manera: "En l'obra de Vergés s'hi troba política i ideologia, i concentra la militància en la defensa radical de la llengua catalana".